

быкновенно голѣмливъ. Подале му най-напрѣдъ парыть, часовникътъ и всичко що бѣше му ся зело, когато да го запрѣтъ, послѣ му даде позволеніе за да иде въ чужбинѣ и пашапортъ за въ Германіѣ. Найпослѣ отвори вратата и кивнѣ му да излѣзе. Минѣ напрѣдъ Волскаго, но не му подаде рѣкътъ си, както другъ пѣтъ, а само го поздрави : усмихнѣтъ съ усмыкнѣ на прѣзрѣніе.

Като излѣзе на дворѣтъ, Волскый видѣ двама тѣмничници и единъ желѣзарь които обковавахъ въ желѣза одного младъ поляка. Позна го че бѣше единъ неговъ отъ вето пріятель, и стори му ся че всячка Полша гледаше на него като излѣзва изъ тѣмницѣтъ.

Поиска да си отвърне очитѣ да го негледа, но той, като позна Волскаго и го видѣ че излѣзва изъ тѣмницѣтъ, извика му ; — ты ли си мя издалъ издаднико !

— Клеветишь мя подло, отговори му той стремително.

— Когато ся потърколи пѣкой въ калѣтъ, отвърнѣ пакъ пріятельтъ му, не ся гледа до брадѣтъ ли или до устата ся е омащѣлъ. Но има еще и сега По-